

[Glistrup]

pct.-rammen, som regeringen ønsker gennemført, for i øjeblikket er der jo masser inden for vejrligsdagene, hvad enten det er skovarbejdere, bygningshåndværkere eller mange andre, som simpelt hen er faldet i hak på den måde, at man har en indtægt, der er baseret på, at måske 10 pct., måske 15 pct., måske 20 pct. betales over arbejdsløshedsdagpengene. Så kan det jo ikke nytte noget at sige, at man kun kan få udligningen ved at give lønforhøjelser på mindre end 4 pct. i de tilfælde dér.

Der er altså en uforenelighed i de ting, som regeringen lægger op til. Det ville selvfølgelig være i orden, specielt hvis man havde gennemført dette i en fuld beskæftigelsesperiode, hvor man kunne sige til den skovarbejder, der ikke kan klare sig for de lønninger, som der nu kan gives ham i de 1.100 timer om året, at han kan få arbejde, eller hvor meget han nu kan få arbejde, som bryggeriarbejder eller som fabrikarbejder på Danfoss, alt efter hvor han nu måtte bo henne i landet. Men det kan man jo ikke, så længe man fører en sådan arbejdsløshedspolitik som den, der præger den nuværende regerings politik. Derfor må man altså gøre sig klart, at når man kører med arbejdsløshed, så kan man ikke forene vejrligsbestemelsen pr. 1. marts med, at man bare siger, at dette skal klares inden for 4 pct.-rammen også for dem, der er ramt af vejrligsforholdene.

Men under alle omstændigheder er det altså et meget, meget dårligt grundlag, som man behandler dette på, og det er ikke noget, der kan lattes ved, at man ved de såkaldte utilsigtede virkninger forsøger at klare sig igennem med at lave noget, der hedder en dispensation, for der er ikke nogen som helst rimelighed i, at en kirkesanger og én, der er i fiskeindustrien, eller én, der er gymnasielærerinde i spansk eller er hjemmehjælper i Frederiksværk, eller hvad der kan være tale om, at nogle pludselig skal have retten og nogle skal ikke have retten. Det er aldeles umuligt at sondre ud, at nogle er bedre end andre i den henseende, og for den sags skyld lige så umuligt at sondre ud og sige, at de, der har over 16 timer om ugen, er dårligere end dem, der har under 16 timer om ugen. Det vil selvfølgelig føre til, at man får alverdens omgørelser inden for et bredt bælte, hvor man ellers ville have 17, 18, 19, 21, 22

timers arbejde, og man får simpelt hen tingene tilrettelagt ud fra dagpengetænkningen om, at de 16 timer er det, man skal nå, og nichts weiter.

Derfor er det utvivlsomt korrekt, når arbejdsdirektøren oprindeligt indtog den holdning over for lovgivningen fra oktober, at han overhovedet ikke ville anvende dispensationsmuligheden, fordi den kun kan føre til uretfærdigheder. Skulle man endelig finde frem til noget, der ligner dispensationssynspunkter, skulle der da af de 175.000 mennesker, som dette vel drejer sig om regnet på årsbasis, i hvert tilfælde være 3.000, som ikke skulle have nogen dispensation, nemlig de, der har optrådt, som havnearbejderne har optrådt, men dem har man jo givet en speciel dispensationsbekendtgørelse for. Det er i hvert tilfælde urimeligt.

Og i anledning af det, som hr. Dyremose bad om i sit indlæg, skal jeg fuldt ud tilslutte mig det, statsministeren sagde i går. Det var rette ord på rette sted at fastslå, at de metoder, der blev anvendt nede i Padborg her natten mellem søndag og mandag, må vi på det kraftigste tage afstand fra, men jeg mener nok, at statsministeren skulle være gået endnu videre, også i relation til de udglattende bemærkninger, som han kom med om, at man nok kunne forstå, at der kunne være blokader, arbejdskampe og andre ting. Man kan simpelt hen ikke affinde sig med, når det danske samfund skal på ret køl igen, at skulle opleve sådan noget som det, man kalder arbejdskampen og blokaden fra havnearbejdernes side.

Vi må under alle omstændigheder indrette os på i dette samfund, at folk skal arbejde på de betingelser, der bliver fastlagt herindefra fra folketingets side, og vi kan ikke affinde os med strejker, hverken lovlige eller ulovlige, hverken overenskomstmæssige eller overenskomststridige, for vi kan kun klare opretningen af de skader, der er tilføjet dette land, ved at få udført en ordentlig bunke arbejde og ved, at produktionsapparatet fungerer.

Så kan man diskutere til dommedag, hvem der er mest skyld i det, der er sket, om det er socialdemokraterne eller socialdemokraternes støttepartier ned gennem tiden. Det er i og for sig så raslende ligegyldigt. Nu er vi ude i den situation, vi befinder os i, og derfor kan man heller ikke tolerere den såkaldte faglige kamp fra havnearbejdernes side og selvfølgelig